

9.9 Pohybující se stín mraku průběžně uvolňuje termiku v místě, kde zastíňuje prohřátý terén. Červená šipka naznačuje směr větru. Pilot letí s větrem v zádech k dalšímu mraku a při troše štěstí natrefí termiku při přímém letu. Přiletí-li pilot pod velký mrak zleva a nenalezne-li už žádné stoupání (pokud už mrak není aktivní), má ještě možnost celý stín proletět a dosáhnout bodu A, ve kterém se uvolňuje další termika.

9.10 Po nastoupání v termice pilot letí rychlostí nejlepšího dokluzu a často se setká po delší dobu se silnějším klesáním. Jak naznačuje obrázek, vedle oblasti se silným klesáním (modrá) se vyskytují také místa s klesáním výrazně slabším (červená). Pokud tedy rychle ztrácíme výšku, upravíme kurs o 45° do doby, než se rychlost klesání sníží, a teprve potom kurs vrátíme do původního směru. Bez tohoto manévru bychom rychle stáli na zemi.

9.11 Mořský vítr tlačí vzduch nad pevninu u La Palmy. Hory nutí vzduch vystoupat a vzniká termicky příznivá a snadno použitá linie mraků. V severních rovinatých oblastech Německa se mořský vítr obdobně tlačí do vnitrozemí, kde vznikají řady mraků nebo konvergence, bohužel ale ne tak zřetelné jako na Palmě nebo Teneriffe.

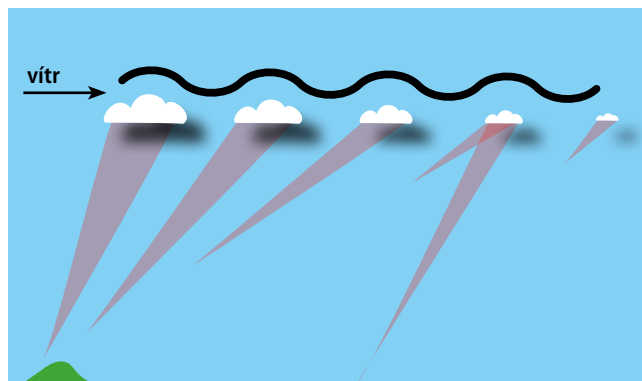
Zvláštnosti u moře

Kde fouká studený mořský vítr směrem do vnitrozemí, termiku najdeme jen těžko. V místech styku s prohřátým pevninským vzduchem vznikají konvergence, na kterých se lze úspěšně pokoušet o přelety. Při slabším větru ve vyšší vrstvě může mořský vítr zasahovat až 100 km do vnitrozemí. Více k tématu najdete v rozhovoru s Berndem Otterpohlem na straně 434.

Rozložení termiky ve větru

Po větru za silnější termikou se často nacházejí další stoupáky. Často vznikají v nepravidelných rozestupech a leží téměř přesně ve směru větru. Toto rozložení bývá patrné podle řady mraků. Na rozdíl od kumulostrády jsou zde zřetelnější rozestupy jednotlivých mraků. Ke vzniku není nutná zvláštní povětrnostní situace nebo výškový profil větru.

Přesné příčiny vzniku takového uspořádání nejsou úplně prozkoumány, nicméně vycházíme z předpokladu, že se pomaleji stoupající, a tudíž více větrem snášené termické bubliny spojují a vytváří tak další stoupáky. K těmto stoupákům se mohou připojit další bubliny a vytvořit tak

9.12 Po větru za silnější termikou často můžeme pod rozpadajícími se zbytky mraku najít další stoupáky.

Protože rozložení termiky nezávisí na kondenzaci, po větru hledáme i v případě (neviditelné) bezoblačné termiky.

9.13 V pozadí na obzoru je vidět kumulostráda. Jak se k ní ale dostat?